

புறநானூற்றில் நடுகல் வழிபாடு

போ. சுபா ^அ, த. மினி ^அ

^அ தமிழாய்வு மையம், முஸ்லிம் கலைக் கல்லூரி, (மனோன்மணியம் சுந்தரனார் பல்கலைக்கழகம் அபிஷேகப்பட்டி, திருநெல்வேலி), திருவிதாங்கோடு-629174, இந்தியா

The Worship of the Hero stone in the Purananuru

B. Suba ^{a,*}, T. Mini ^a

^a Department of Tamil, Muslim Art's College, (Manonmaniam Sundaranar University, Abhishekapati, Thirunelveli), Thiruvithancode-629174, India.

* Corresponding Author:
rajav197979@gmail.com

Received: 28-07-2021
Revised: 02-10-2021
Accepted: 17-10-2021
Published: 30-10-2021

ABSTRACT

Purananooru is a very good book that tells the life of the ancient Tamils. It is a book that explains the valour, generosity, education, warfare, diet, excellence, hospitality and friendship of the ancient Tamils. Moreover, the book contains a lot of songs that express the valour of the ancient Tamils. The Purananooru hymns indicate that there was a custom of erecting 'Nadukal' to commemorate the sacrifices of the soldiers who were martyred during such a war. This article describes the way in which the spirits of the martyrs were offered flowers, peacocks, and food grains because they believed that they would remain in the tomb or in the middle stone. The incident of dying despite fasting and facing north has been pointed out and the incident of setting the middle stone for those who died is also mentioned. There are many types of stones in the middle stones such as veerakal, satikal, pattavan kal, Puli, Kuttikal, Nava Kandan, Ayutha Kal, etc. Animals like tiger, lion, leopard, etc., will block the way when they stop those who are smuggling goats and cows and bring them through the forest. It has been customary to plant a stone on the spot and worship the hero who dies while fighting with them. The researchers refer to it as a tiger stick. Similarly, there are many varieties such as pig-, horse-drawn stones, elephant-fighting stones, etc. Our forefathers had the habit of worshipping in this way by erecting a stone. It is also a continuation of the fact that we are now erecting tombs for the dead.

Keywords: Sangam literature, Worship, Hero stone, Purananuru

முன்னுரை

சங்ககாலம் ஒரு வீரயுக காலம் என ஆய்வாளர்களால் அறியப்படுகின்றது. அந்த வகையில் அக்கால மக்கள் தங்கள் இனத்திற்காக போராடி உயிர் தியாகம் செய்யும் தலைவனின் வீரத்தைப் போற்றி நடுகல் வைத்ததாக புறநானூறு தெளிவாக எடுத்தியம்புகிறது.

நடுகல் இறந்தவர்களின் நினைவாக எடுக்கப்படும் நினைவுக்கல் ஆகும். இவற்றை வீரக் கற்கள் என்றும் கூறுவர். இறந்தவர்கள் எவருக்குமே நடுகற்கள் எடுக்கப்படலாயினும் வீரமரணம் அடைந்தவர்களுடைய நடுகற்களுக்கே பெருமதிப்பு கொடுக்கப்பட்டு வந்தது. வீரர்களுக்காக எடுக்கப்படும் நினைவுக் கற்களை மக்கள் வணங்கி வந்தமை பற்றியும், யாருக்கெல்லாம் நடுகற்கள் அமைக்கப்பட்டன என்பது பற்றியும் புறநானூறு தெளிவாக எடுத்துக் கூறுகிறது.

நடுகல்

நடுகல் என்பதற்கு நட்டகல் என்று பொருள். நடுகல்லை நட்டக்கல், நடப்பட்ட கல் என புறநானூறும், நாட்டப்படுங்கல் என தொல்காப்பியமும், நாட்டியகல் என இளம் பூரணரும், நடுங்கல் என சிலப்பதிகாரமும் சுட்டுகின்றன. ஆரம்பத்தில் இடி, மின்னல், மழை, புயல், வெப்பம் போன்ற பயங்கர சக்தி உடைய ஆற்றல்களை வணங்கி, தமக்கு ஏற்பட்ட இன்னல்களிலிருந்து விடுபட அவற்றை வழிபடத் தொடங்கிய மனிதன் நாளடைவில் ஒரு உருவத்தை பாவித்து அதன்மீது பற்று கொண்டு மனதை ஒருமுகப்படுத்தி வழிபடத் தொடங்கினான். பின்னர் இவ்வுருவங்களை கற்களில் செதுக்கி வடிவமைத்து வழிபட்டு வந்தனர். கற்களால் சிறப்பத்தை செதுக்கத் தெரியாத மக்கள் நீண்ட கல்லை எடுத்து வந்து நட்டு வழிபட்டனர். இக் கல்வழிபாடு மிகப் பழங்காலந்தொட்டு தமிழகத்தில் சிறந்து விளங்கிற்று.

நடுகல் அமைத்தல்

பண்டை தமிழகத்தில் இரண்டாயிரம் வருடங்களுக்கு முன் வாழ்ந்த சங்ககால மக்கள் நடுகல் வழிபாட்டினை மேற்கொண்டு தெய்வத்தை பரவியதாக புறநானூறு குறிப்பிடுகின்றது. புறத்திணைகளுள் இரண்டாம் திணையான கரந்தை திணையில் ஆநிரைகளை கவந்து சென்றவர்களை எதிர்த்து வியத்தகு போர்புரிந்து வீரமரணம் அடைந்த கரந்தை பூச்சுடிய ஆயர்குல வீரரைப் போற்றும் விதமாக அவர்போல் நடுகல் நாட்டி வணக்கம் செலுத்தினர். சேரல் இரும்பொறையின் கூரிய அம்பு தைத்து விழுப்புண் அடைந்த அதியமான் நெடுமானஞ்சி நடுகல் ஆகி தெய்வமானதை

“இல்லாகியரோ, காலை மாலை,
அல்லா கியர், யான் வாழும் தாளே,
நடுகல் பீலி சூட்டி, நார்அரி
சிறுகலத்து வகுப்பவும் கொள்பவன் கொல்லோ
கோடு உயிர் பிறங்குமலை கெழீஇய
நாடு உடன் கொடுப்பவும் கொள்ளா தோனே?
என்று குறிப்பிடுகின்றார் (Puliyur Kesigan, 2015).

மன்னனுடன் போருக்குச் சென்ற வீர மறவர்கள் போரில் வீரமரணம் அடைகின்றனர். அத்தகைய மறவர்களுக்கு மன்னனும் மக்களும் அவனது பெயரையும் புகழையும் கல்லில் எழுதி நடுகல்லாக நாட்டி வைத்திருக்கின்றனர். இதனை

என்னைமுன் நில்லன்மின் தெவ்வின் பலரென்ன
முன்னின்று கல் நின்றவர்
எனத் திருவள்ளுவர் படை செருக்கு என்னும் அதிகாரத்தில் குறிப்பிடுகின்றார் (Varadharasan, 1959).

உயிர்த் தியாகம் போற்றும் நடுகல்

போரில் இறந்த வீரர்களை போற்றும் வகையில் அமைக்கப்படும் நடுகற்களை நடுவதற்கு ஐந்து விதிமுறைகளை பின்பற்றியதாக தொல்காப்பியம் குறிப்பிடுகிறது.

“காட்சி கால்கோள், நீர்படை, நடுகல்
சீர்த்தகு சிறப்பின் பெரும்படை வாழ்தல் எனும்
இரு மூன்று வகையில் கல்லொடு புரைந்து
சொல்லப்பட்ட எழுமூன்று துறத்தே” (Tamilannal, 2010)

காட்சி, கால்கோள், நீர்ப்படை, நடுதல் வாழ்த்து என்ற ஐந்து தான் அவை. காட்சி என்பது மலைக்குச் சென்று தகுந்த கல்லை தேர்ந்தெடுப்பது. கல்கோள் என்பது நன்னாளில் தெய்வமான அல்லது இறந்துபட்ட தியாகியின் உருவினைக் கல்லில் செதுக்குவது ஆகும். அங்ஙனம் உருவம் பொறிக்கப்பட்ட கல்லை நல்ல நீர் கொண்டு கழுவி தூய்மை செய்தலே நீர்ப்படை ஆகும். நடுதல் என்பது கல்லை உரிய இடத்தில் நட்டு அதற்கு மயிற்பீலிகளையும், மாலைகளையும் சூட்டிச் சிறப்புச் செய்வதாகும். வாழ்த்தல் என்பது யாருக்காக கல் நடப்பட்டதோ அந்த வீரனுடைய திறனையும், புகழையும் வாழ்த்திப் பாடுவது ஆகும். கல் நடும் விழாவிற்கு வீரர்கள் மட்டுமன்றி மக்களும் வந்து மரியாதை செலுத்துவார்கள்.

தமிழர் பண்பாட்டில் நடுகல்

பண்டையத் தமிழ் மக்களிடம் வேரூன்றி இருந்த ஒரு வழிபாடு நடுகல் வழிபாடு. இதனை தொல்காப்பியர் தன்னுடைய நூலில் தெளிவாக எடுத்து கூறியுள்ளார். போர்க்களத்தில் வீரமரணம் அடைந்த வீரர்களின் ஆவி சில நாட்களுக்கு உலகில் உலாவும் என்றும், சாவு சடங்குகள் கழிந்த பின்பு வேறு உலகிற்குச் செல்வதாகவும் பழந்தமிழர் நம்பியுள்ளனர். எனவே போருக்கு செல்லும் வீரர்கள் போர்க்களம் செல்லும் முன் நடுகற்களை வாழ்த்தி பலி கொடுத்து சென்றுள்ளனர். இதனால் வீரர்களின் நடுகல்லில் அடங்கியுள்ள ஆவி தங்களுடன் துணையாக வரும் என்று நம்பினர். இந்நடுகல் வழிபாடானது சங்ககாலத்திற்குப் பிறகு குடும்பத்தில் இறந்த முன்னோர்களுக்காக செய்யப்பட்டது.

பாலை நில மக்கள் தங்களது குலத்தொழிலான வழிப்பறி, கொள்ளையடித்தலுக்கு செல்லும் முன் ஒரு கல் நட்டு அதனடியில் கொற்றவைக்குக் குருதி பலி கொடுத்து கூத்தாடிய பின் தான் செல்வது வழக்கம் என கொற்றவை வழிபாட்டு நூல் குறிப்பிடுகின்றது.

போரில் இறந்த ஒரு வீரனுக்கு நடுகல் நடத்தை ஆவூர் மூலிங்கினார் பறநானூறு 261 அம் பாடலில் குறிப்பிடுகிறார்.

“வண்டுபட நறவின் தண்டா மண்டையொடு

வுரையாப் பெருஞ்சோற்று முரிவாய் முற்றம்” (Puliyur Kesigan, 2015)

இறந்த வீரனின் முற்றம் நீரற்ற ஆற்றிலே கிடக்கும் ஓடம் போல பொலிவிழந்து கிடப்பதாகவும் அவன் நடுகல்லாகி நின்கிறான் என்றும் கூறுகிறார்.

நடுகற்குரியோர்

ஆநிரைகளைக் கவரும் வெட்சிப் போரிலும் அவற்றைப் பகைவர் கவர்ந்து செல்லாதவாறு தடுத்துக் காத்த கரந்தைப் போரிலும் விழுப்புண்பட்டு மாய்ந்த வீரர்களுக்கு அவர்களின் பெருமையைப் பிறர் அறியுமாறு நடுகல் நடட்ட சிறப்பை பறநானூறு புலப்படுத்துகிறது. போரில் வீரமரணம் அடைந்த மறவர்களின் நடுகற்களுக்கே மயிற்பீலிச் சூட்டி வழிபடும் மரபும் இருந்ததை அகநானூறு

வீளை அம்பின் விழுத்தொடை மறவர்

நாள்ஆ உய்த்த நாம வெஞ்சுரத்து

நடை மெலிந்து ஒழிந்த சேண்படர் கன்றின்

கடைமணி உகுநீர் துடைத்த ஆடவர்

என்று போரில் வீரமரணம் அடைந்த மறவர்களுக்கு நடுகல் அமைத்ததை சுட்டுகின்றது.

சங்கத் தமிழர் நாடுகாக்கும் பொருட்டு இன்னுயிரை நீத்த வீரர்களுக்கு கற்கள் நாட்டியுள்ளனர். அந்நடுகற்களின் மீது வீரர்களின் உருவங்களைப் பொறித்து அதற்கு கீழே அவர்களின் பெயர், பிறப்பு, இறப்பு செய்த வீரதீரச் செயல்கள் பற்றி எழுதியுள்ளனர்.

அணி மயிற் பீலிதட்டிப் பெயர் பொறித்

தினி நட டனரே கல்லுங் கன்றொடு (Puliyur Kesigan, 2015)

என புறநானூறு மயிற் பீலிதட்டி, மாண்ட வீரனின் பெயரை நடுகல்லில் பொறித்த சிறப்பினை எடுத்துக்கூறுகிறது. அதே தகவலை அகநானூறும் எடுத்துக்கூறுகிறது.

பெயரும் பீடும் எழுதி அதர்தொறும்

பீலி தட்டிய பிறங்கு நிலை நடுகல்

வேல் ஊன்று பகை

என்று கூறுகின்றது.

போரில் இறந்த மாவீரர்களுக்கு மட்டுமன்றி நன்முறையில் ஆட்சி புரிந்து மானங்கருதி வடக்கிலிருந்து உயிர்விடும் மன்னர்களுக்கும் நடுகல் நட்டு வழிபட்டு வந்தனர்.

“நனந்தலை உலகம் அரந்தை தூங்கக்

கெடுவில் நல்லிசை தூடி

நடுகல் ஆயினன் புரவலன்” (Puliyur Kesigan, 2010)

என்று கோப்பெருஞ்சோழனுக்கு நடுகல் நட்ட பாடல்கள் நமக்கு சான்றளிக்கின்றன.

பத்தினி பெண்டிற்கும் நடுகல் அமைத்ததாக குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. சிலப்பதிகாரத்தின் மூன்றாவது காண்டமான வஞ்சிக் காண்டத்தில் சேரன் செங்குட்டுவன் கண்ணகிக்கு கல்நட்ட வரலாற்றினை சிறப்புற இளங்கோவடிகள் சித்தரிக்கின்றார். எனவே விழுப்புண்பட்டு உயிர் நீத்த மன்னர்களுக்கும், கற்பிற் சிறந்த மகளிர்க்கும், வடக்கிருந்து உயிர் நீத்த மன்னர்களுக்கும் கல் நட்டனர் என்பது தமிழ் இலக்கியங்கள் வாயிலாக நமக்குத் தெளிவாகின்றது. (J. டால்பின் ராஜா 2000).

சதிக்கல் எனப்படுவது கணவன் இறந்தவுடன் அந்த சிதையிலேயே உடன்கட்டை ஏறும் பெண்ணிற்கு வைக்கும் நடுகல்லாகும். ஆநிரைகளை மீட்டு வரும் வீரன் புலி, சிங்கம் போன்ற விலங்குகளுடன் சண்டையிட்டு ஊரை காத்த போது உயிர்நீத்த வீரனுக்கும் நடுகல் அமைத்துள்ளனர். இவ்வகை நடுகற்களில் வீரன் புலியோடு சண்டையிடுவது போல உருவப் பொறிப்பு காணப்படும்.

நிரை கவர்தல் சண்டையில் இறந்த வீரன், நிரை மீட்டல் சண்டையில் இறந்த வீரன், ஊரழிவைத் தடுத்து நிறுத்தி தன் உயிரை ஈந்த வீரன், வடக்கிருந்தோர். பத்தினி பெண்டிர் போன்றோருக்கு நடுகல் அமைக்கப்பட்டு சிறப்பு செய்யப்பட்டது.

வழிபாடு செய்தல்

தமிழர் நடுகற்களை தெய்வமாக எண்ணி வழிபட்டு வந்தனர். பின்னால் அக்கல்லிற்குப் பலியும் செலுத்தி வந்தனர். நடுகல்லினை புனித நீர் கொண்டு நீராட்டி, அவற்றின் மீது மஞ்சள் பூசி, பூக்களை மாலையாக தூட்டி வழிபட்டனர். சேரன் செங்குட்டுவன் கண்ணகிக்கு நடுகல் நட்டு கோயில் அமைத்து வழிபாடு செய்ததை சிலப்பதிகாரம் கூறுகின்றது.

இல்லகு கள்ளின் சில்குடிச்சீறார்ப்

புடைநடு கல்லினாட் பலியூட்டி

நன்னீராட்டி நெய்நறைக் கொரீஇய

மங்குன் மாப்புகை மறுகடன் கமழும் (Puliyur Kesigan, 2015)

என்று புறநானூற்றில் அறுவை வாணிகன் கூறும் போது இல்லங்களில் காய்ச்சிய கள்ளை குடிசையில் வாழும் மக்கள் தம் ஊரின் பக்கத்தில் நடப்பட்ட கல்லுக்கு விடியற்காலையில் நீராட்டி நெய்விளக்கேற்றி படையலை படைத்தனர் என்கிறார்.

நடுகல்லைத் தெய்வமாக வணங்கும் வண்ணம் அக்கல்லிற்கு மயில் தோகை அணிவித்துத் துடியை முடுக்கி செம்மறி ஆட்டின் குட்டியையும் பலிகொடுத்து வழிபாடு செய்திருக்கின்றனர். இதனை புறநானூறு

நடுகற் பீலி துட்டி நாரரி

சிறுகலத் துகுப்புலங் கொள்வன் கொல்லநகல் (Puliyur Kesigan, 2015)

என்று கூறுகின்றது.

முடிவுரை

நடுகல் வழிபாட்டில் பழந்தமிழர் தமது முன்னோரின் வீரம், தியாகம், நற்செயல்களை போற்றி அவைகளை பின்பற்றும் பழக்கத்தினை கொண்டிருந்தனர் என்பதை நாம் அறிய முடிகின்றது. நடுகல்லை தெய்வமாக வணங்குவதன் மூலம் நல்லது நடக்கும் என்று அவர்கள் நம்பினர். தம் முன்னோர்களுக்கு நடுகல் வைத்ததன் மூலம் அவர்களை பெருமைப்படுத்தியுள்ளனர். நடுகல் மீது இறந்தோரின் பெயர் பொறித்து அவர்களின் சிறப்பினையும் பொறித்து வைத்திருந்ததன் மூலம் அவர்களின் புகழை உலகறிய செய்த பெருமை பண்டைய தமிழரையேச் சேரும். சிறு தெய்வ வழிபாட்டிற்கு முன்னோடியாக அன்று நடுகல் நடுகல் வழிபாடு நம் முன்னோரிடம் இருந்துள்ளது என்பதை புறநானூறு தெளிவாக எடுத்துக் கூறுகின்றது. சங்கத் தமிழர் வீரத்திற்கும், நாட்டுப் பற்றிற்கும் முக்கியத்துவம் அளித்ததோடு பத்தினி பெண்டிற்கும் நடுகல் அமைத்து அவர்களையும் சிறப்பு செய்ததையும் நாம் இதன் மூலம் அறிய முடிகின்றது.

References

Puliyur Kesigan, (2010) Agananuru Moolamum Uraiyum, Saratha Pathippagam, Chennai, India

Puliyur Kesigan, (2015) Purananuru, Sri Senba Pathippagam, Chennai, India

Tamilannal, (2010) Tholkappiyam, Meenakchi Puthaga Nilayam, Madurai, India

Varadharasan, M, (1959) Thirukural Thelivurai, Saiva Siddhanta Works Publishing Society, Tinnevely, Limited, Tirunelveli, India

Funding: NIL

Acknowledgement: NIL

Conflict of Interest: NIL

About the License:

© The author 2021. The text of this article is licensed under a Creative Commons Attribution 4.0 International License